

foreflaa, at Tillæget kom til at virke for alle Lønninger uden Hensyn til deres Størrelse. Dette forekommer mig nemlig at være det mest Logiske, idet jeg ikke ser rettere, end at man ved Indrømmelsen af et Dyrtidsstillæg maa være gaaet ud fra den Betragtning — og da særligt ved et Dyrtidsstillæg, der virker stærkere paa de lavere Lønninger end paa de høiere —, at Priserne paa Livsforbrødenhederne, de virkelige, de uundværlige Livsforbrødenheder ere stegne; men er det saaledes, saa ere de uivovsomt stegne lige saa fuldt for de høiere Lønnede som for de lavere Lønnede Embedsmænd, thi de første Livsforbrødenheder maa ethvert Individ, enhver Familie anskaffe. Det havde altsaa i mine Dine været foretrukket, om man havde ladet Tillæget følge alle Lønninger. Naar jeg imidlertid er bleven staaende ved at foreflaa, at Tillæget skulde gives til Lønninger ikke ud over 8,000 Kr., saa er det ikke alene fordi jeg mistvivler om at finde Tilslutning for et videre gaaende Forslag, men ogsaa fordi denne Grændse, 8,000 Kr., = med gamle 4,000 Rbl., jo er den gamle bekendte Grændse i Loven af 19de Februar 1861. Det har været mig en Skuffelse, at dette Forslag om, at Tillæget skulde ydes op til 8,000 Kr., har fundet saa liden Tilslutning i Udvalget, som det fremgaar af det foreflaaede Endringsforslag, idet ikke mindre end 80 pCt. af Udvalgets Medlemmer have foreflaaet at vende tilbage til den gamle Grændse af 4,400 Kr. Jeg bruger dette Udtryk: „den gamle Grændse“, skøndt det er ikke fuldstændigt korrekt; men jeg deler iøvrigt Ansættelse med den ærede Ordfører angaaende Stridsspørgsmaalet mellem ham og andre Forlagsstillere; de ærede Medlemmer, som have stillet et andet Forslag. Jeg vil altsaa, saaledes som Sagen nu staar, indskrænke mig til at følge det Exempel, der blev givet af det ærede Medlem fra Aarhus Amt (Ingerslev). Jeg vil anbefale mit Forslag til Thingets Vedtagelse, men uden nogen stærk Forventning om at det vil blive vedtaget. Jeg skal dog gjøre det ærede Thing opmærksomt paa, at den finantfuelle Forskjel mellem disse Forslag forholdsvis er meget lille, med andre Ord, at det kan have stor Betydning for de vedkommende Embedsmænd, hvis Lønninger ere imellem 4,400 og 8,000 Kr., om de faae Noget eller ikke, men for Statskassen indskrænker den finantfuelle Betydning af mit Forslag sig til en Merudgift af 104,000 Kr.; det er det Hele. Hvis vi her i dette Dieblit forhandle en Lønningslov og ikke et Dyrtidsstillæg, givet paa Finantsloven, vilde selvfølgelig Stillingen lige over for Spørgsmaalet være en hel anden, saa vilde jeg umulig kunne gaa ind paa Udvalgets Flertals Forslag, saa maatte jeg absolut have gjort gjældende; saa hellere Intet end dette; thi i saa Fald vilde det være en ligefrem Forrykkelse af Forholdet, — saaledes som man nu eller tidligere har anset det for at være passende —, mellem Lønningsgraderne for

de høiere og de lavere stillede Embedsmænd. Dette kan derimod ikke siges, i alt Fald langt fra med samme Styrke, hvor der kun er Tale om et Dyrtidsstillæg for et enkelt Aar. Men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at naar et saadant Dyrtidsstillæg fortsættes Aar efter Aar paa Finantsloven med samme Kvantitet og samme Rækkeevne, kommer det til at nærme sig til et fast Lønningsstillæg. Saaledes som Forholdene stille sig nu og af Hensyn til, at efter min Opfattelse er Dyrtidsstanden omtrent den samme iaar som ifjor, ser jeg mig som sagt ikke foranlediget til at gjøre nogen stærk Modstand imod det stillede Forslag, men jeg har troet at skulde mig selv, skylde Regjeringen og skylde Fremtiden at gjøre de Bemærkninger til Forslaget, som jeg nu har fremsat.

Tunge: Naar den ærede Ordfører før udtalte, at jeg skulde have fortrudt, at jeg stemte for Lønningsstillæget ifjor, saaledes som det blev vedtaget, er dette en velvillig Fortolkning fra hans Side af mine Udtalelser, som jeg ikke kan tage imod. Jeg har bestemt udtalt, at jeg i Realiteten ikke ønskede at gaa saa vidt ifjor, men af Hensyn til den daværende politiske Situation stemte jeg, som jeg gjorde. Jeg er endnu af samme Mening, og jeg har ikke fortrudt min Stemmeregning dengang. Men fordi jeg stemte saaledes ifjor, deraf følger jo ingenlunde, at jeg derfor skulde være bunden dertil for evig Tid. Sagen er jo den, at vi ifjor fik Lønningsstillæget ind paa Finantsloven, og hvilken Betydning dette har, fremgaar jo af den høitærede Finantsminister's Udtalelser, idet han siger, at fordi Lønningsstillæget er givet paa Finantsloven, stiller han sig saaledes, som han nu har stillet sig, hvorimod han ikke kunde gaa med til at indskrænke Lønningsstillæget til kun at gjælde de lavere Lønninger, hvis det skulde gives ved særlig Lov. Det er jo den Betydning, der ligger i, at Bevillingen gives paa Finantsloven, at vi dermed Aar for Aar faa Haand i Hanke med denne Sag. Dette fik vi fastslaaet i Fjor, og det har jo sin meget store Betydning. Jeg mener derfor, at de Medlemmer, der nu synes, at der kunde være Grund til at gaa noget tilbage, ogsaa skulde være berettigede til i saa Henseende at stille Forslag og anbefale dem, uden derfor just at faae Skyld for at være inkonsekvente.

Ordføreren (Berg): Jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem ramte det egentlige Hovedhensyn i Betsræbelserne for at faae Lønningsloven ind paa Finantsloven ved sine Bemærkninger, og jeg tror heller ikke, at han ganske har forstaaet den meget ærede Finantsminister. Hvis der havde været Tale om en almindelig Lønningslov, vilde den ærede Minister ikke have taget imod de Lønningsfater, som her er Tale om, rimeligtvis ogsaa fordi han efter sin Formening saa endelig vilde